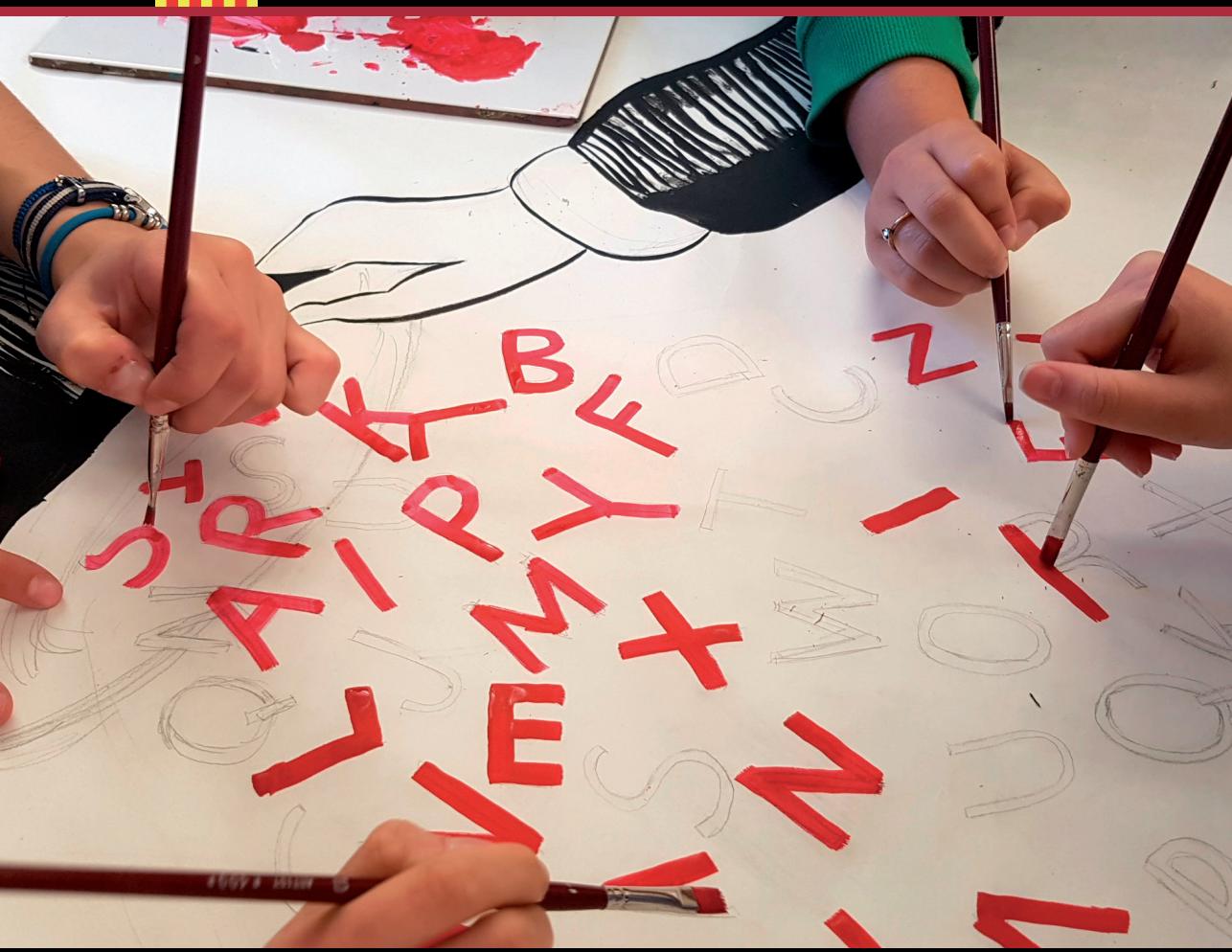

Jocs Florals

2019

Crèdits

Revista "Jocs Florals 2019"
Edició juny 2019
Continguts · Escola Els Arcs
Maquetació · Gabriel Pérez

Sumari

Presentació	02
Poesia Catalana 1r · 2n · 3r · 4t ESO	03
Poesía Castellana 1r · 2n · 3r · 4t ESO	11
Prosa Catalana 1r · 2n · 3r · 4t ESO	18
Prosa Castellana 1r · 2n · 3r ESO	29
Premi Goretti Serrano	30
English 1r · 2n · 3r · 4t ESO	39
Français 1r · 2n · 3r · 4t ESO	41
Fotografia Matemàtica	46
Punts de llibre	48

La diada de Sant Jordi és bonica per ella mateixa, però a l'escola la vivim amb una il·lusió que la fa més especial.

Unes setmanes abans, els nostres alumnes han viscut la setmana de la inspiració, amb activitats culturals sorpresa per a tots els cursos i moltes lectures.

Un matí del mes de març vam aturar totes les classes per començar a escriure i tots els professors ens vam convertir en professors de llengua intentant deixar anar la creativitat. Tothom va escriure pels Jocs Florals. Després, cada alumne va decidir lliurement si es volia presentar al certamen literari, o no.

Vam donar els premis pels textos en català, castellà, anglès i francès; el concurs de fotografia matemàtica i el de punts de llibre.

Hi va haver roses i una còpia dels punts premiats per a tots els guanyadors, per a l'orquestra (que va interpretar Txarango i Queen amb emoció) i per a les voluntàries de tercer que van fer els vídeos dels textos seleccionats.

Un gran treball cooperatiu i molt creatiu!

Tot

Gala Viñas • 1r A • Accèssit

Els teus cabells castanyts,
el teu nas tan perfecte,
els teus ulls tan estranys,
i la teva boca tan recta.

La teva delicadesa al parlar,
la teva oïda tan fina,
la teva precisió al caminar,
i la teva mirada felina.

El teu respecte cap a mi,
la teva sinceritat,
i la teva creativitat
que sempre troba un camí.

Tot això,
tot el que t'envolta,
és el que m'ha fet embogir
tan de cop i volta.

nom **Gala Viñas**

curs **1rA**

pseudònim **Margarida**

premi **Accèssit**

Papí

Jana Segarra ♦ 1r A ♦ Primer Premi

Qui diria,
que aquest moment arribaria.
Sempre t'he portat al cor,
i així ho faré fins a la meva mort.

El temps ha anat passant,
i he crescut al teu costat.
Et recordo cada dia constantment,
abans de deixar descansar la ment.

T'agraeixo tot el que has fet,
com per exemple les classes de francès,
els teus acudits divertits,
i la perfecció dels carbassons exquisits.

Sabia que algun dia,
tot això s'acabarà.
He aprofitat el màxim amb tu,
i et trobaré a faltar com a ningú.

Qui diria,
que aquest moment arribaria.
Sempre t'he portat al cor,
i així ho faré fins a la meva mort.

Dent de lleó

Cecília Gaya • 1r C • Accèssit

La primavera ha sorgit,
i l'esperança ha florit.
Neix la dent de lleó,
i la joia substitueix el dolor.

– Dent, concedeix-me un desig – i d'una espora en cau un esquitx.

– Vull ser més savi, més ric i més bell,
vull que la primavera em cobreixi amb el seu mantell.

Però, ai! tot això no és més que una illusió,
fruit de la meva imaginació.
Malgrat tot, no hi ha decepció,
quan sóc davant d'una dent de lleó.

Després de la vida

Àlex Gargallo • 2n A • Primer Premi

Anys i anys d'eternitat negra,
un viatge a una altra vida,
un altre temps,
ser cuiner, una formiga,
una mota de pols,
arribar al Valhalla,
un dit, una bandana de karate,
un semi-déu majestuós,
anar a Mart, Júpiter o Venus,
ser una partícula
del llibre de naturals
amb el que vas suspendre
en una vida anterior,
una relació, vapor, seguit de pluja,
aigua d'un riu, aigua salada,
tot un cicle,
o una anada d'olla.

nom **Àlex Gargallo**

curs **2nA**

pseudònim **Axolote mexicano**

premi **Primer Premi**

Paisatge

Laia Juny • 3r A • Accèssit

Una capa de cotó
sota la llum dels estels
del mar estens
d'un blau espès.

I brins de gespa
que intenten atrapar el sol
amb gotes de maragda
que regalimen pel contorn.

I en la llum d'aquest instant
s'observa la vida i el seu color.

I en mirar l'horitzó
et puc veure de nou
amb el teu somriure
i els teus ulls de profund marró.
Aquella mirada tan intensa
i potent
que fa que el meu cor torni a bategar
i a estimar.
I que jo et torni a esperar.

L'acte d'estimar

Laia Juny • 3r A • Accèssit

És curiosa la violència
que es demostra
en un acte tan sincer
com el d'estimar.

nom **Laia Juny**

curs **3rA**

pseudònim **Flama inundada**

premi **Accèssit**

La pluja

Laia Juny ♦ 3r A ♦ Primer Premi

Com en una tempesta
pot haver-hi tanta bellesa?

Ni mirant el cel
es pot veure l'aigua.

Has de mirar cap a un altre indret
per veure,
les gotes d'ivori i plata
que regalimen sobre les fulles
com llàgrimes de maragda.

I en mirar al terra,
pots veure els últims segons
abans de l'explosió
que fa un petit soroll
i ho estremeix tot.

Com en una tempesta
pot haver-hi tanta bellesa?

Com en el reflex de l'aigua
pots veure,
els núvols que tapen el cel
i no permeten observar
els estels.

nom **Laia Juny**

curs **3rA**

pseudònim **Nimfa d'estiu**

premi **Primer Premi**

El final

Gisela Ramos i Helena Sansó • 4t B • Accèssit

I que les malalties
van lligades a la tristor
i quan ja ho estàs superant
i creus que ja no hi ha més dolor
de sobte tornes a estar esfondrat
i en un segon no sents el teu cor.

Tornes a la vida
tornes a la tristor
tornes a la compassió
tornes al dolor
tornes a ser tu.

Penses, ho canviaré
li donaré la volta,
però no sé per què
torno a estar malament
amb ganies de res
esperant el final.

Tornar a començar
tornar a reconstruir-me
tornar a escapar
tornar a somriure
tornar.

Em deien que ho superaria
que acabaria amb tot el dolor
que el final prometria,
però com tot està provocat amb dolor
no ho entenia.

I com tot el bo acaba
la vida no és menys
i ara somiava
en un despertar diferent
quan tot acabava.

Tú

Laia Rejsek i Maria de Tomàs ◆ 1r A ◆ Accèssit

Te vi a ti,
con ese vestido rojo carmesí,
como el que llevabas
el día que te conocí.

Eras como una rosa
reflejando tu propia luz.

Creciendo en una hermosa
calle de un pueblo andaluz.

Pero esa luz se fue apagando
poco a poco como una vela.
Yo iba llorando, mientras
me secaba las lágrimas en tu tela.

Ya te olvidé,
y mi tristeza abandoné.
Dejando atrás tu recuerdo
y sin pensar en ti,
en ningún momento.

El amor

Leo Arpí ♦ 1r A ♦ Primer Premi

El amor es un sentimiento
que se siente en el viento.
En las palabras de la gente,
en mi mente, en tu mente.

El amor no es normal, es inconsciente.
Se te para el corazón de repente.
Sé que suena loco; pero me gusta tanto.
Otro día más sin ti, ya no lo aguento.

El amor es suave como la brisa.
Tu sonrisa, mi sonrisa.
Rápido como la liebre.
Amor, una palabra célebre.

nom **Leo Arpí**

curs **1rA**

pseudònim **Llaoh petit**

premi **Primer Premi**

La sombra

Joan Àlvarez ♦ 2n A ♦ Accèssit

La sombra que me acompaña
amiga leal y silenciosa,
curvas geométricas en el aire
que se funden en la noche
y renacen con el nuevo día.

La sombra que crece
con los días y se desvanece
en un instante.
La sombra se irá conmigo
y no volverá.

Oda al Tipp-ex

Ian Bowen ◆ 2n C ◆ Primer Premi

Conviertes un error en un nuevo comienzo.

Eres la personificación de la segunda oportunidad,
tú escondes las erratas con una capa de blanca felicidad.

Puedes hacer que todo sea un buen lienzo,
gran amigo blanco, por 1,50 todos te querrán.
Si alguien compra un bolígrafo, tú no puedes faltar.

De tantos apuros no me han sacado ni mis padres.

Eres precioso en todos tus ejemplares:
Bote de tinta líquida, cinta blanca adhesiva
y el comodísimo lápiz de tinta líquida.

Desde 1956 nos alegras y borras nuestros equivocares,
por eso te dedico esta oda, salvador de salvadores.

nom **Ian Bowen**

curs **2nC**

pseudònim **Pollastre sense cap**

premi **Primer Premi**

Recuerdos de una adolescente

Emma Ponce ♦ 3r C ♦ Accèssit

Creo pensar que todo va bien,
pero lo que creo no lo pienso
y lo que pienso no es mi creer.

Que nacemos para morir,
crecemos para envejecer
y aprendemos para saber.

Hoy será un ayer,
ayer será un antes
día tras noche con su amanecer.

Pequeños saltos,
avances o retrocesos
que día tras día alcanzamos.

Que nacemos para morir,
crecemos para envejecer
y aprendemos para saber.

Una vida que sigue
y el tiempo no se para,
que todo empieza y que todo acaba.

1939

Berta Bufort ◆ 3r B ◆ Primer Premi

¡Ay mi soldadito,
que libraste una batalla
que no puedes ganar!

¡Ay mi marinero,
que surcaste los mares
aún sin saber nadar!

¡Ay mi soldadito,
que sin sentido te mataron!

¡Ay mi marinero,
que con desprecio te ahogaron!

¡Ay mi soldadito,
que en la tierra quedaste enterrado!

¡Ay mi marinero,
que en el agua quedaste olvidado!

Sentimientos

Carla Aragonès ♦ 4t C ♦ Primer Premi

Fluyen como volcanes,
caen como nieve blanquecina.

La gente pasa, la pisa.
Emergen dentro de su lava,
nacen en cantidades elevadas
y se enredan para comprenderse.

Están explotando, se riegan
y los recojo en pedazos.

Hablo de mis sentimientos raros,
que no sé de ellos
ni les hago caso.

La meva companya

Pau Vallès ♦ 1r A ♦ Accèssit

Hola, em dic Joan, tinc 6 anys i visc a Camprodon de tota la vida. El meu pare és francès, per ser concrets de Prats de Molló i quan es va casar amb la meva mare van venir a viure a Camprodon que és el poble de la mare. Tinc dos germans, un de 14 anys anomenat Lluís i una germana de 9 que es diu Clàudia. Vaig a una escola anomenada els Pins, i crec que és l'escola més petita que he vist mai tot i que tampoc és que hagi vist gaires escoles. Som pocs alumnes i sovint treballem tots junts ajudant-nos els uns als altres.

Vaig un curs endarrerit ja que tinc un malaltia i això m'ha fet perdre un curs. Per exemple, m'he adonat que faltava tan sovint que no he pogut aprendre a sumar ni restar. Moltes coses les he après dels pares i no pas anant a l'escola.

La malaltia que tinc es diu leucèmia que és un tipus de càncer a la sang. Per tots aquells que no ho sabeu hi ha diferents tipus de leucèmia, la meva s'anomena leucèmia aguda que consisteix en un augment molt ràpid de cèl·lules sanguínies dolentes.

Com que m'han de fer un tractament i un seguiment de la malaltia, cada dimarts baix a Barcelona molt d'hora, baix amb cotxe amb ma mare i de vegades amb mon pare. Els viatges són molt divertits perquè anem escoltant la ràdio i jugant, però llavors quan veig l'hospital de Sant Joan de Déu m'agafa mal rotllo, és com anar un cop per setmana a l'infern. A mi em fan un tractament anomenat quimioteràpia. Se'm fa difícil trobar les paraules per explicar el que és, però segons el que entenc és una medicina molt forta que va molt bé perquè cura la malaltia però destrossa el que tens bé.

Els efectes d'aquest tractament en la major part dels casos és estar molt i molt cansat, no trobar-te bé, tenir ganys de vomitar i una cosa que em passa molt sovint a mi és el mareig quan sento molt soroll després d'haver fet la quimioteràpia, em marejo i aleshores haig d'anar a descansar.

El problema és que aquesta malaltia també t'impedeix fer coses que per als altres nens i nenes són d'allò més normals, com per exemple jo em canso molt ràpid i si no recordo malament un dia estàvem amb els amics jugant a futbol i vaig haver de parar perquè no podia més. O si anem a dinar amb la família o amb els amics haig de vigilar el que menjo. Aquests només són dos exemples, en podria dir molts més que fan que la meva vida no sigui normal, no sigui com la de qualsevol nen de la meva edat.

Tampoc us penseu que tot és dolent, és veritat que tenir càncer t'impedeix fer moltes coses, però jo sempre digo que una de les coses bones que té aquesta malaltia és que et permet saber com actuar si per exemple algun familiar teu també la pateix o algú del teu voltant, doncs aleshores sabràs com ajudar-lo i li podràs donar consells i sabràs posar-te a la seva pell.

No us espanteu perquè els metges m'han dit que de mica en mica la malaltia va millorant i que puc començar a fer una miqueta d'esport.

Us he fet llegir tot aquest rotllo per arribar aquí. Llegiu això amb molta atenció.

Hem d'aprofitar les petites coses, perquè els que estem malalts sabem la sort que teniu totes les persones sanes, s'ha de valorar el que es té i saber viure el moment i no defallir per un petit entrebanc o per una pedra en el camí. Quan estàs malalt aprenes a aprofitar molt més els petits moments que donem per suposats, per normals o evidents com per exemple una abraçada de la mare, un partit de futbol amb el pare o un dinar amb els avis.

nom **Pau Vallès**

curs **1rA**

pseudònim **Bàsquet**

premi **Accèssit**

El successor

Cecília Gaya ♦ 1r C ♦ Accèssit

— Vinga fill, desperta...

Ja són les sis del matí i com de costum, el primer que sento són les paraules del meu pare.

— Aixeca't Kilian. Hem de sortir a entrenar-nos.

Badallo i faig el ronso però ell, impertorbable, no es dona per vençut.

El meu pare és, ras i curt, un dels millors corredors de muntanya del món. Es va criar en una família de pastors que vivia en un llogarret situat a dos mil metres d'alçada. Als 8 anys ja trecava per cims boirosos, només amb la companyia d'una cinquantena d'ovelles. I als 12, cap altre pastor de la comarca podia igualar la seva resistència.

En el que no destaca tant, però, és en les relacions perquè el meu pare i jo no es pot dir que tinguem una comunicació gaire fluïda. Com que ell amb prou feines obre la boca, el principal lligam que tenim és al matí, a primera hora, quan em desperta per sortir a córrer.

A l'escola, no vull que ningú em recordi constantment que el meu pare és una estrella de l'esport. Odio que la gent esperi grans coses de mi. Per això, mai convido cap amic a casa ni tampoc explico a ningú els triomfs del meu pare. Al menjador tenim més trofeus i medalles que fotos familiars. Ja tinc prou pressions a casa perquè, a sobre, la gent es pensi que sóc un futur campió.

Als meus pares els faria il·lusió que esdevingués un gran atleta. "Mens sana in corpore sano" repeteix la mare com un mantra. La veritat és que córrer, no m'entusiasma gaire. No sé per quin motiu els meus pares s'hi entesten tant, tenint en compte que, ho confesso, els meus moviments són força maldestres. Però ells hi insisteixen. I així, cada dia, a dos quarts de set del matí, surto a córrer pels camins encara foscós que envolten Ribes de Freser, el meu poble. Són els mateixos camins pels quals el meu pare, durant els seus inacabables entrenaments, trota hores i hores com si fos una cabra desesperada.

De camí a l'escola sento que algú em crida.

— Kilian!

Giro el cap i se m'acosta en Tanet, el meu millor amic. Porta un prospecte a les mans.

— Mira quina bona notícia!

Al paper que m'allarga hi llegeixo:

CAMPIONAT JUVENIL INTERCOMARCAL DE "TRAIL RUNNING"

— Amic, tu ja tens la victòria a la butxaca — diu en Tanet.

— Jo, per què?

— Home, tu diràs! Ets el fill del nostre campió! I a sobre surts a córrer cada dia de matinada. Tot el poble en va ple...

— ...El campionat juvenil de "Trail Running" es durà a terme demà passat a Ribes de Freser. I la gran celebritat del poble, Pere Jordà, repartirà els premis als guanyadors... — repeteix el locutor de ràdio a cada butlletí informatiu.

La notícia ha corregut com la pàlvora. Tot el poble sap que participaré a la cursa. I a mi, el cervell em bull. No puc fer el ridícul. De cap de les maneres vull ser la vergonya de la meva família o... del poble sencer. I encara menys després dels esforços que han fet els meus pares.

- Fill, ja ho has sentit. Repartiré els premis — em diu el pare picant-me l'ull.
- Ens veiem al podi, eh?

Ara sí que no puc més. Auxili!
Però de sobte, dins aquella foscor, una idea posa llum al meu caos.

Faig el cor fort i m'endinso passadís avall. Els companys d'escola observen les meves passes vacil·lants. A classe, en Tanet em guaita de dalt a baix, entre bocabadat i decebut.

- Kilian... però què t'ha passat? On vas amb aquestes crosses?
- Ja ho veus: vaig caure... — mormolo amb veu de qui busca excuses.

En Tanet mou el cap, mostrant indignació per la meva "desgràcia".

- Però si la cursa es farà demà!
- Sí, és una llàstima...
- Així doncs, no correràs?
- No — dic de forma taxativa, com si hagués estat practicant aquell "no" rotund davant el mirall de casa.

Quan entro al rebedor, deixo silenciosament les crosses al costat de la porta. Però ningú no enganya el pare, que m'observa sense dir res durant uns instants (típic d'ell). De sobte, sorpresa! El pare obre la boca.

- Això ho fas per a tu o per als altres?
- Però pare, ja saps que estic lesionat. Vaig caure i...
- Això ho fas per a tu o per als altres? — repeteix el meu pare tallant-me.

Al costat del cartell de "SORTIDA" els atletes ja estan escalfant. Remarcant la meva suposada coixesa, jo arribo fent saltironets amb les crosses. No sóc l'únic que en fa servir perquè, el meu pare, quan arriba... també en porta! Els seus bastons són enormes i metà·lics. Veig que es recolza amb tot el seu cos, com si patís una greu coixesa. Llavors, se m'acosta i em pica l'ull.

I de sobte, ho entenc tot: havia fet les coses més grosses del que eren. Només havia pensat en l'opinió dels altres. I el meu pare — ara ho entenia — em donava suport passés el que passés.

Davant l'estupefacció dels companys d'escola, els pare i jo llencem les crosses, gairebé a l'uníson. I, com si ens poguéssim llegir el pensament, arrenquem a córrer cap a la muntanya.

Ara ja no hi ha ningú més. Només ell i jo. Ens endinsem al bosc. Sense pensar en res, corrent en silenci.

nom **Cecília Gaya**

curs **1rC**

pseudònim **AVW**

premi **Accèssit**

Per tu, iaia

Gala Viñas • 1r A • Primer Premi

Tots els teus records passats estan guardats en una caixa que està tancada amb un cadenat que no té clau. M'agradaria trobar la clau per ajudar-te a recordar tots els moments que hem passat juntes. Però aquesta clau no existeix.

El teu cervell és una ceba que es va pelant a poc a poc i els teus records més nous desapareixen en un instant. Els vells, estan a la capsa. Dono gràcies que encara saps qui ets i que, de tant en tant, encara saps qui sóc.

La teva vida torna a començar i ara has de tornar a aprendre el que has après en molts anys, com si tornessis a ser un nadó. Caminar, parlar, agafar una cullera o simplement menjar.

No saps el que donaria perquè estiguessis bé. No saps el que donaria per reviure cada moment amb tu. Si de cop i volta poguessis tornar a recordar, faria el que fos per tornar a viure tot el que ja hem viscut, cada moment, cada conversa, cada mirada.

Demanaria només una cosa: que mai t'oblidis de mi. Vull que sàpigues que jo mai t'oblidaré.

Sort que encara podem sortir les dues juntes amb la cadira de rodes i estar una estona al sol. En aquest moments en què el sol ens escalfa la cara, m'agrada pensar, que algun dia, algú trobarà la clau per obrir la teva caixa.

nom **Gala Viñas**

curs **1rA**

pseudònim **Pepi**

premi **Primer Premi**

Per ells

Anna Arbonés ◆ 2n A ◆ Accèssit

Mai no som infinitament lluny d'aquells que odiem. Per la mateixa raó, doncs, podríem creure que mai no serem absolutament a prop d'aquells que estimem.

La meva germana es va quedar enrere a les fronteres de Kua i Jaga, el meu pare ni tan sols ho va poder intentar. La mare i jo vam poder creuar, però encara que ara ens trobem en un camp de refugiats, un camp amb un aire de tristor, amb un aire de por i dolor, on les cares que et creues dia rere dia, mai no han tornat a dibuixar un somriure, no estem prou lluny de les persones de les quals fugim, que ens amenacen constantment amb acabar amb el nostre camp. Podríem dir que tinc sort d'estar aquí, amb un àpat al dia, terres on jugar, una tenda on dormir, metges a qui podem acudir, nens amb els quals podem jugar i oblidar-nos d'aquesta realitat o simplement passejar pel camp, observant amb detall i guardant totes les imatges possibles. Per seguir viva. Però la por i el dolor supera aquest petit trosset de mi que pensa que encara tinc una mica de sort. He perdut tot el que tenia. Amics i records, joguines i animals. La meva germana i el meu pare.

L'únic que em manté viva és pensar que a ells els hauria agradat que seguís lluitant, intentant arribar a un lloc millor on poder tornar a començar.

Ho faré per ells.

nom **Anna Arbonés**

curs **2nA**

pseudònim **Esperança**

premi **Accèssit**

Mirades de reüll

Maria Llansó ♦ 2n A ♦ Accèssit

El dia que vaig conèixer el Narcís li vaig dir de seguida: "Has vist quina gràcia? Tots dos tenim nom de flor..."

Recordo perfectament el moment, començava un nou curs en un nou institut sense amics, arribava tard i nerviosa quan finalment vaig entrar a la classe. La professora em va explicar quatre coses, però no li feia massa cas perquè m'estava adonant que les taules estaven disposades de dos en dos, semblava que tothom es coneixia des de feia temps. Seguidament, vaig veure una taula buida i sense pensar-m'ho dos cops em vaig dirigir cap a ella. De sobte, una veu em va sorprendre dient: "Si vols et pots seure al meu costat". Buscant la procedència d'aquella veu vaig veure un noi amb ulls verds i somriure sincer. Suposant que m'ho deia a mi em vaig assoure al seu costat i ell em va dir el seu nom "Narcís", em va fer gràcia. No podia parar de mirar-lo de reüll, semblava llest perquè gairebé sempre tenia resposta a les preguntes que ens feia la professora, també amable perquè m'ajudava en tot. Li vaig confessar que em costaven les mates. Em va caure molt bé i desitjava que fos el meu amic, crec que també li vaig semblar bona noia a part que no tenia amics en aquella escola sentia alguna cosa per ell encara que no estava molt segura del significat.

- T'agradava molt? — em pregunta.
- Sí, moltíssim — apareix ell i ens fa un petó a totes dues.
- Papa, la mama m'ha explicat com us vau conèixer.
- Que bé! — i de reüll veig com un somriure se li escapa en tornar a la cuina.

Petit guerrer

Natàlia Oller ◆ 2n A ◆ Primer Premi

Era un fosc dia d'hivern. La neu m'arribava als turmells i em costava molt caminar. Vaig arribar al portal de casa meva, però abans que pogués entrar vaig relliscar amb la neu i em vaig donar un cop al cap amb el marbre del terra. Em vaig quedar inconscient i l'únic que recordo és haver despertat en un hospital, en una habitació on hi havia un nen sense cabells, amb el rostre blanc com una nina de porcellana i els ulls mel com un raig de sol. Tenia un rostre cansat, cansat d'haver passat per tant i cansat d'haver de tenir una lluita interna cada dia.

Vaig estar contemplant-lo una estona. Llegia un llibre, però en adonar-se'n que l'estava mirant, va aixecar el cap i em va preguntar:

- Qui ets? - jo vaig trigar una mica en reaccionar, m'havia quedat mirant fixament els seus curiosos ulls. Finalment vaig contestar.
- Em dic Zoe i tinc 14 anys. M'he donat un cop al cap.
- Jo em dic Àlex i en tinc 11. Fa 1 any que sóc aquí. Em donen pastilles cada dia i passo gran part del dia dormint. La Isona cuida de mi. És la metgessa que ha vingut fa una estona. Em dona el menjar, m'acompanya a tot arreu i em mima. Però igualment no m'agrada ser aquí, perquè el càncer que jo tinc m'impedeix anar a l'escola i fer vida normal. Donaria el que fos per ser fora altre cop i sentir el sol i l'aire a la meva cara...

Després que l'Àlex em digués allò, necessitava fer-lo feliç, complir el seu somni. Però no sabia com.

Van anar passant els dies i ens vam fer molt amics, però jo cada dia pensava en què podia fer per complir el seu desig, ni que fos per una estona. Fins que vaig trobar la solució.

La nit del 23 de gener, vaig esperar que tothom estigués adormit i quan el rellotge de la paret marcava les dues, vaig despertar l'Àlex i li vaig dir:

- Anem a fer una petita expedició! Preparat?
- Zoe? — deia mig adormit. — Quina hora és? On anem?
- Tranquil, serà divertit. — vam sortir de l'habitació. Vivíem en un poble molt petit i per això l'hospital on érem era l'únic que hi havia, a més, en haver-hi tan poca gent no hi havia ningú, als passadissos regnava la penombra i no hi havia guàrdies vigilant.

De puntetes i sense fer soroll, vam baixar fins a la porta principal i jo vaig sortir a fora. Ell estava meravellat. Portava molt de temps sense sortir i tenia els ulls vidriosos de l'emoció. Va treure un peu a fora, després l'altre, fins que el seu cos va quedar completament a l'aire lliure. Va mirar al seu voltant i va fer unes tímides passes endavant. Li vaig agafar la mà i el vaig acompanyar als jardins de davant de l'hospital, i de mica en mica i sense adonar-se'n va deixar anar la meva mà i va accelerar les seves passes, se li va dibuixar un somriure als llavis i va començar a córrer per tot arreu i a fer voltes sobre si mateix. Mai havia vist una persona tan feliç. Va ser una nit màgica per ell. Però les nits acaben, i vam haver de tornar a dins.

- Gràcies per tot, Zoe. Té. Això és perquè mai m'oblidis.- Em va donar una polsera grisa i metàl·lica amb un cor. Era el detall més maco que m'havien fet en mesos.
- Gràcies a tu per aparèixer a la meva vida, petit.
- I aquella nit màgica... va acabar.

[...]

27 de gener. Era el meu penúltim dia a l'hospital. L'endemà al matí havia de marxar. L'Àlex plorava i jo no el volia veure així. Em feia mal al cor veure'l malament.

- Escolta'm bé petit, no vull que deixis mai de somriure d'acord? Tens un somriure preciós i plorar no t'ajudarà. Sé que és dur, i creu-me, per a mi també, però no ho solucionarem plorant. Però una cosa et prometo: veurem les estrelles. Una última nit.
- 2 de la matinada. L'Àlex ja era despert.

Vam repetir el que havíem fet l'anterior nit.

Ja érem fora. Un munt d'estrelles il·luminaven el cel i la lluna plena brillava com mai. Vam estirar-nos a contemplar la nit.

- Zoe, què passarà quan marxis?
- Que vindré a veure't cada dia fins que surtis d'aquí, però sempre estaré amb tu, passi el que passi, d'acord?
- D'acord.
- I recorda somriure, fins i tot quan crequis que el món et va en contra, somriu.

I una altra màgica nit va acabar. L'endemà a les 10 del matí, l'Àlex era a la seva sala de tractament i no vaig tenir l'oportunitat d'acomiadarme d'ell, però li vaig deixar una carta al llit.

Vaig marxar. Van anar passant els dies i jo el visitava sempre que podia. Estava contenta de veure'l, però tots dos sabíem que no era el mateix una hora que un dia.

[...]

Avui és dia 23 d'abril, dia de Sant Jordi. Un amic meu, a l'escola, m'ha preguntat si li donaria roses a la meva mare o un llibre al meu pare o germà.

- Aniré a portar flors a algú molt especial- he dit amb un nus a la gola. Aquest cop no he anat cap a l'hospital.

He arribat allà on era l'Àlex.

- Hola petitet. T'he portat flors. — He mirat la polsera que ell m'havia regalat i no he pogut contenir una llàgrima.— Saps què? Sempre et portaré al meu cor. Descansa, petit guerrer, allà on siguis.

Dedicat a la Lucía, allà on siguis

nom **Natàlia Oller**

curs **2nA**

pseudònim **Flor de vellut**

premi **Primer Premi**

Un assassinat poc habitual

Aina Verd ◆ 3r A ◆ Primer Premi i Premi Districte de Sarrià-Sant Gervasi

Us ho explico des del principi. El divendres 1 de març vaig sortir a les 17.08 hores — me'n recordo perfectament perquè quasi m'atropella un cotxe per culpa de la maleïda addicció que alguns tenim al mòbil, a l'*insta*, a l'*snapchat*... — d'on ara treballo, una empresa especialitzada en temes de medi ambient on em van agafar fa poc per fer unes pràctiques.

Doncs, com deia, surto de l'oficina i seguint la mateixa rutina de cada dia laborable perquè, clar, no sigui que, per alguna estranya raó, tinguem un dia festiu per estar de *chill*... agafo el 6 a l'última parada, al Poblenou, faig bona part del recorregut i baixo a la Diagonal, al costat dels Jardinets.

Fins aquí tot normal, o almenys això penso jo. I quan comença l'acció? Doncs quan arribo a casa dels meus pares. Que, per cert, sí, amb 26 anys encara visc a casa els meus pares perquè els lloguers no poden ser més alts! I jo, que quasi podríem dir que ni cobro, d'on voleu que tregui els diners per pagar-me un lloguer decent de 1.000 euros al mes? Val, doncs, després d'aquesta petita queixa meva als maleïts elevadíssims preus dels pisos de lloguer a la turística Barcelona, continuo amb la història.

Per on anàvem? Ah... d'acord sí! Després de parlar mitja hora amb la veïna del tercer segona intentant convèncer-la que ahir jo no vaig fer una festa i que van ser els del quart primera, finalment em deixa en pau. Agafo l'ascensor i baixo al segon pis, poso la clau al segon primera, on porto vivint des que tenia vuit anys i entro a casa. Fins aquí també la història continua normal, dic normal perquè la veïna del tercer segona sempre vol discutir, que si el nostre gos, — que, per cert, no en tenim — , s'ha pixat davant del portal, i els que tenen gos són els del primer primera. Que si hi ha marques de bicicleta a les parets de l'escala i jo, a no ser que sigui la del *bicing*, no agafo altres bicicletes, i com podeu comprendre no me les pujo a casa. Que si el mirall de l'ascensor està molt brut per marques de llavis pintats i mil queixes més... i, per cert, la de les marques de l'ascensor tampoc sóc jo perquè amb prou feines em deixo maquillar quan és gratis a El Corte Inglés. En serio, creieu que no tinc res millor a fer que maquillar-me? Si us plau, que la meva bellesa interior ja compensa prou amb l'exterior.

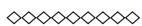
I quan per fi he superat totes les proves, el primer que veig, és clar, després de veure un quadre horrible que es va comprar ma mare l'any passat a París, que amb tot el respecte pel pintor, però és que és una taca vermella, i a sobre la dona que em va parir, — vull dir ma mare — , diu que són cardenals apoplèctics collint tomàquets al costat del mar Roig, però què s'ha cregut aquesta!

Ai! És que no us explicaré mai la història per la qual he estat cagada de por. Us ho explico ja i intento ser breu. Arribo a casa, obro la porta, veig el quadre horrorós d'Alphonse Allais, la taca vermella, i veig un ésser que mai no havia vist: un ésser de pell fosca amb uns bigotis llarguíssims que si, pobre, el que volia era imitar Dalí, molt bé no li havia sortit. Amb quatre extremitats bastant peludes i uns ulls foscos molts grossos. Doncs això, que veig aquest ésser i jo, amb por fins a la medul·la, el primer que he fet ha estat donar-li amb la sabata en tot el cap. Després del meu cop al cap, l'ésser ha seguint avançant cap a mi, jo ja no sabia què fer... millor sortir corrent escales aval! Estava bloquejada per la por. Ja estava a punt d'atrapar-me quan s'ha combat i finalment ha caigut cap a un costat. Llavors m'he acostat més i he comprovat que havia deixat de respirar. No sabeu qui ha estat el meu espant en veure que estava mort. He començat a posar-me nerviosa, no sabia què fer...

Què passa quan mates un ésser, has d'anar a la policia o la policia ja vindrà directament a arrestar-te? Ho dius a la seva família o millor que se n'assabentin per les necrològiques del diari? No sabia gens ni mica què havia de fer i no volia pas que arribessin els meus pares i em trobessin allà just després d'haver comès un assassinat.

Feia cinc minuts que li donava voltes quan em va venir la idea que potser el podia reanimar, però no hi havia manera: ho intentava i ho tornava a intentar, però impossible, era impossible! No sabia què fer! Ja estava a punt d'anar a la policia a confessar quan de sobte ma mare va arribar. Jo, morta de por, li vaig explicar tota la història: que després de parlar amb la veïna havia entrat a casa, havia vist aquella espècie tan rara i que inconscientment, molt inconscientment, li havia donat un cop amb la sabata i que no sabia què fer. Si anar a la policia, o no... Ella tan tranquil·la només em va respondre:

- Marina, en *sèrio* creus que per matar un escarabat has d'anar a la policial! És que mira que ets...

nom **Aina Verd**

curs **3rA**

pseudònim **Apiretal**

premi **Primer Premi i Premi Districte de Sarrià-Sant Gervasi**

L'autor anònim

Víctor Capitán i Pau Martínez ◆ 4t B ◆ Primer Premi

Estic asseguda davant la finestra coberta de clara i blanca neu, no una neu qualsevol, és una neu més especial que les altres, no sé què té d'especial, però sé que especial, ho és. Em disposo a posar els dits sobre la finestra i lentament, fer escórrer la mà sobre el vidre entelat per deixar una marca el suficientment visible per apreciar les gotes congelades que cauen del cel gris.

La preciosa imatge està acompanyada del magnífic soroll de la fusta cremant-se i sentint les petites explosions que donen pas a les espurnes, petits llampecs de colors càlids.

Torno a posar els peus a terra, sobre el parquet de fusta, i camino fins una taula petita i agafo un llibre a l'atzar bastant vell, es pot apreciar ja que l'olor i las pàgines groguenques fan evident la meva deducció. M'estiro davant la llar de foc que desprèn la calor suficient per poder estar a gust. Acomodo el cap sobre un coixí i amb una manta em cobreixo fins l'alçada del pit i obro el llibre.

Estic impacient per saber quina obra he agafat, quina història em deixarà bocabadat aquest cop. Abans de començar a llegir-me el pròleg, sacsejo el llibre fins que tota la pols caigui flotant cap al terra.

Ara sí, el títol queda visible, és estrany, no he sentit mai aquest títol, no és de William Shakespeare, ni d'Oscar Wilde. L'autor ha signat amb un "Anònim". No és gaire habitual que un autor no digui el seu nom en acabar la seva obra, no li trobo sentit. El meu avi no és a casa per preguntar-li, a la masia no hi ha internet per buscar-ho, no em queda més remei que llegir-me aquesta novel·la i veure si hi ha algun nom que m'ajudi a identificar l'autor.

Primeres pàgines, primer capítol... no em puc creure que un llibre sense autor m'agradi més que els grans clàssics de la literatura. M'agrada posar-me en la pell de la protagonista i sentir el que realment sent, però ara no em cal, la protagonista de la novel·la és igual que jo, som com dues gotes d'aigua, com si estigués mirant-me en un mirall. No trigo en fer caure llàgrimes per les meves galtes vermelles, és evident, soc jo.

Paralitzada de saber que no és casualitat que tinguem el mateix aspecte, ni els mateixos sentiments, ni el mateix pensament, ni tan sols el mateix nom.

En aquesta barreja de sentiments, s'escolta la col·lisió entre diferents claus, i una d'aquesta entra al pany i no triga en obrir-se la porta.

Entra el meu avi carregat de bosses de menjar, tanca la porta sense fer soroll, quan em veu amb el llibre les deixa caure al terra congelat a causa del fred que ha entrat en obrir la porta.

M'he aixecat i ens hem mirat, he trigat tres segons en adonar-me que l'autor és el meu propi avi.

Tot l'amor que desprèn l'autor per la noia, no és la noia, sinó jo, la seva neta.

M'apropimo a ell lentament fins que al metre de distància, corro a fer-li una abraçada.

Ens hem assegut abraçats al sofà mirant la llar de forma permanent, no tinc paraules després del que he llegit, però l'avi posa els seus llavis sobre el meu front, en acabar el seu petó tan dolç, em diu amb un to tendre i suau: t'estimo.

Querido diario

Martí Font ♦ 1r C ♦ Accèssit

Querido diario:

Acudo a ti en busca de respuestas que nadie me pudo dar. Desde hace unos días me pregunto por qué los adultos necesitan emplear la táctica del miedo sobre los niños pequeños o hasta adolescentes. Primero, ¿qué necesidad hay de decirles a los pequeños que si no se acuestan temprano vendrá el peligroso "Coco" y se los comerá? Este ejemplo es sin lugar a duda el más convincente, pero ¿y si te digo que los cuentos y fábulas para los chavales no son más que aterradoras y terroríficas historias? Qué gracia hay al contarle a un pobre niño que una indefensa chica con una roja capucha va caminando sola por el bosque y luego viene un lobo y la estafa. ¡Ah! Y sin olvidarnos que después se come a su abuela. Es que yo no sé qué gracia le encuentran los adultos; la verdad.

Luego, los pocos que me contestan, me dicen que es porque a ellos, cuando eran pequeños, también les hicieron eso. Yo la verdad es que no lo entiendo. Luego van y te dicen que lo que no te gusta que te hagan, no lo hagas tú.

También a veces me cuestiono, ¿pudieron los adultos (en sus tiempos) entender la vida tal y como la entendemos nosotros? En teoría, el ser humano debería ser perfecto al cabo de varios milenarios; pues somos, en mi opinión, el ser vivo que mejor se comunica con su misma especie (eso lo digo en general, pues si yo me supiera comunicar con los humanos, no estaría pidiendo ayuda, respuestas o lo que sea, a este diario; sino a un psicólogo, a los padres o a un buen amigo). ¿Y qué tiene que ver eso con que deberíamos ser la mejor especie del mundo? pues verás, en que, por ejemplo, si a un niño lo educas desde pequeño fatal, a su hijo no debería tratarlo igual, pues debería cuidarlo como a él le hubiera gustado o deseado. En cambio, seguramente lo tratará peor que a él, ya que pensará que si él no mereció amor ni cariño, nadie merece tenerlo y, por lo tanto, durante toda su vida tratará de eliminar toda esa rabia que acumuló cuando era un crío y así sucesivamente hasta... ¿hasta cuándo? Hasta el final de la raza humana, hasta que alguien decida que no tiene salida, que no tiene solución, que no tiene remedio, que es mejor no vivir que hacerlo.

Seguro que nadie en esta vida me sabe responder a todas las preguntas, simplemente porque el ser humano, esta vez no lo digo en general, es una raza egoísta, a la que si la tratas mal, ella preferirá transmitir... no, más bien dicho, multiplicar su dolor, su rabia, su sufrimiento; ya que él seguirá sufriendo y al que le pase el dolor también sufrirá.

La verdad es que lo lamento mucho por los que comprenden lo que estoy explicando, pues si fuéramos muchos más lograríamos que la especie humana bajara algunos niveles de egoísmo. Para terminar, yo también me incluyo en el conjunto de egoístas y en todos esos grupos que he ido nombrando.

nom **Martí Font**

curs **1rC**

pseudònim **Stephen King**

premi **Accèssit**

El bosque muerto

Yago Chapí • 1r B • Primer Premi i Premi Especial Goretti Serrano

En algún lugar inhóspito del norte de Europa había un bosque, no era ni el más grande ni el más majestuoso; pero guardaba ese toque de extraña belleza que solo puede tener un bosque. Incluso tenía una cascada, de unos 20 metros de alto, que escupía cristalinos torrentes del agua más pura, y cuyo caudal aumentaba cuando toda el agua del deshielo se precipitaba montaña abajo hacia la cascada. Se podía decir que era el mayor regalo del cual el bosque presumía silenciosamente ante el resto del mundo. Y el bosque tampoco andaba corto de animales, tenía desde las nutrias que dominaban las aguas de la cascada hasta los ciervos que corrían entre los frondosos árboles; desde los gorriones que venían en la primavera hasta los poderosos halcones que lo vigilaban todo desde su nido, esperando el momento exacto para lanzarse en picado a por alguna yugular o algún órgano vital. Y eso sin contar a todos los insectos, los cuales eran demasiados para poderlos enumerar a todos sin recurrir a una libreta para apuntar los progresos.

Ese bosque, se podía decir, era desconocido para el hombre; claro está que aparecía en los mapas y era observado por los satélites, pero solo unas pocas personas del pueblo más cercano lo visitaban de vez en cuando y, cuando lo hacían, procuraban limitarse a observar el entorno y a sacar unas cuantas fotos. El bosque disfrutaba de un privilegio que muchos otros no poseían: nadie cazaba a sus animales y nadie talaba sus árboles, al igual que nadie envenenaba sus ríos. Y aprovechaba ese privilegio al máximo, la vida en él parecía tener su mundillo particular, con solo los desastres naturales para entorpecer su desarrollo. Y la gente, que a veces lo visitaba, entendía perfectamente por qué eso era tan importante para el bosque; por lo cual procuraban no alterarlo ni lo más mínimo al visitarlo, porque si lo hacían se rompería la misteriosa aura que lo envolvía: no llevaban vehículos, se limitaban a observar y procuraban que los animales no notasen su presencia. La gente le tenía una extraña clase de respeto al bosque, un respeto que se había ido pasando de los pocos padres que lo visitaban a sus hijos, que por curiosidad también lo harían, desarrollando así una adoración por el bosque, que luego se convertiría en respeto.

Aunque siempre había quien veía al bosque con otros ojos; el que veía a los animales como trofeos de caza, el que veía a los ríos como una forma de deshacerse de desechos industriales y el que veía a un bosque como una fábrica de papel. Aunque esa gente ya estaba suficientemente ocupada con otros bosques con más animales, más árboles y más ríos; así que este aguantó mucho tiempo sin que nadie lo perturbase. Pero esa tranquilidad no podía durar para siempre; los cazadores se quedan sin animales, las fábricas sin árboles y las empresas desean expandirse, así que tarde o temprano avanzan al siguiente bosque que no está protegido por un parque natural.

Desafortunadamente, los días bonitos del bosque se acabaron en el momento en el que el primer cazador puso sus ojos en él. Yéndose de un bosque vacío encontró su grial, primero solo murió un majestuoso ciervo, al igual que primero solo había un cazador; pero luego fue viniendo más gente con motivo de cazar animales e incluso empresarios que estaban planeando dónde colocar sus fábricas. La gente del pueblo que amaba el bosque se sentía horrorizada por todo aquello, veían cómo el secreto que habían estado guardando durante tanto tiempo desaparecía velozmente. Pero aún les quedaba la esperanza de que los cazadores y empresarios encontrasen otro lugar que perturbar; pero esta desapareció en el momento en el que alguien construyó su horrible fábrica al lado de la cascada, la cual ahora escupía agua negra y ponzoñosa que acabó con los peces y animales que bebían de ella. Y una fábrica se convirtió en dos, y tres, y cuatro. Los hombres que destruían el bosque se consolaban pensando que todavía le quedaban muchos animales y árboles, y que no lo estaban dañando tanto. Y bajo esa protección siguieron, y siguieron, y siguieron destruyendo el bosque. Los cazadores se hicieron con trofeos estupendos y los empresarios con más fábricas; pero el bosque estaba muriendo y no les importaba en absoluto. Sabían que después de ese bosque había otro y otro y otro, así que ¿por qué preocuparse por ese bosquecillo? Y así fue como uno a uno los animales fueron muriendo y los árboles cayendo, y solo cuando el último animal hubo muerto y el último árbol fue talado, vieron cómo la belleza del antes bello bosque se había convertido en un paisaje demasiado horrendo como para quedarse mirándolo. Pero bueno, todavía quedan muchos más bosques, ¿no?

nom **Yago Chapí**

curs **1rB**

pseudònim **Lechugino**

premi **Primer Premi i Premi Especial Goretti Serrano**

En el norte de Svalbard

Albert Moyés ◆ 2n B ◆ Accèssit

Su nombre es Dani Jaroslav, nació en Brest, Bielorrusia, tiene 23 años y ahora trabaja en una empresa que contacta con los militares rusos.

Lo han enviado con unos amigos a Svalbard, para hacer un trabajo colaborativo con un grupo militar de Minsk.

Al llegar, Toni, Marta, Dani y el perro de Toni, tuvieron que subir un monte para llegar a la base militar donde los esperaban los otros compañeros de trabajo.

Subiendo por la montaña, el perro se desvió hacia un arbusto nevado, ellos siguieron al perro para que volviera; pero al llegar, se encontraron con un anciano que no tenía muy buen aspecto, llevaba sólo los pantalones y los zapatos, tenía el cuerpo tatuado y era calvo, pero barbudo. El anciano se levantó y se sacó una pistola del bolsillo trasero, al mismo tiempo que de los arbustos aparecían hombres con armas de fuego y apuntaban a Dani y a sus amigos mientras gritaban “¡al suelo!”.

En ese momento Dani dejó de ver nada, ya que le habían tapado la cara con una bolsa de ropa.

Dani se despierta sudando, se encuentra en una pequeña sala donde solo hay una camilla de hierro y una silla de madera que parece muy desgastada, se fija en que el suelo está un poco mojado. Alza la cabeza y ve dos banderas colgadas en la pared junto a unas tuberías, una es la bandera de Bielorrusia y la otra, una con un fondo amarillo, una línea en diagonal de color verde oscuro y el símbolo de una mano con una pistola. De repente se abre la puerta y aparece el anciano de antes. A sus espaldas, dos hombres con escopetas y armas blancas en los bolsillos. Dani intenta soltarse, pero no puede, tiene cadenas de acero en las manos y está sentado en una silla de madera; gira la cabeza y se fija en un gran ventanal de cristal a sus espaldas. Al girarse, ve que el anciano coge la otra silla y se sienta a su lado.

- No tienes idea de lo que es ser expulsado del maldito ejército -dice el anciano enfadado.

Acto seguido se levanta, coge la silla y la tira contra la pared. El anciano se agacha para coger un cuchillo de mango negro que se la ha caído, lo abre, se acerca a Dani y le dice furioso:

- Acabó tu tiempo, ¡tus amigos han muerto y todos los del ejército de Bielorrusia, Rusia y Noruega morirán también! - El anciano se va hacia la puerta y antes de cerrarla dice a los guardas:
- ¡Matadlo! —

Los guardas cogen a Dani y lo tumban en la camilla; uno coge un cubo de agua y lo echa sobre Dani. De repente se oyen gritos y disparos. Dani se levanta mareado mientras nota que sus manos se pueden mover libremente.

Se acerca a uno de los moribundos, mientras los demás yacen muertos en el suelo.

- ¡Somos del ejército, vete! —

Dani camina hacia la puerta; pero cuando la abre aparecen dos militares con machetes. Dani no sabe cómo huir y entonces recuerda el gran ventanal y se lanza atravesándolo de un salto.

Dani despierta en el suelo, se ha roto una costilla y el tobillo derecho; pero puede levantarse.

A lo lejos se distingue la borrosa silueta de un helicóptero.

Solo les separa un puente de hierro. Se levanta y empieza a caminar. Cuando por fin lo alcanza, se sube en él y de repente se da cuenta de que quien está a su lado, al mando del helicóptero, es el anciano.

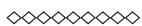
A Dani le flaquean las fuerzas. Apenas puede mantener los ojos abiertos.

— Eh... Tú... ¡Despierta! —

Dani abre los ojos, ve al anciano mirándole fijamente. Alza la vista y ve una ciudad; una ciudad en llamas. El anciano se acerca a Dani y le dice:

— Todo empieza aquí. Estamos despidiéndonos de Svalbard y pronto daremos una "cálida bienvenida" a Rusia. Llegó la hora de la venganza y de construir una nueva unión. —

Dani cierra cansado los ojos, de nuevo; pero esta vez será la última vez que lo haga.

nom **Albert Moyés**

curs **2nB**

pseudònim **Vivito y coleando**

premi **Accèssit**

Quizás mañana

Lena Viñas ◆ 2n A ◆ Primer Premi

YO

Un día me dijiste que ibas a comprar el pan, que tardarías solo cinco minutos. Pasaron diez, pasaron veinte. Ha pasado un año.

Mentiría si te dijera que no te echo de menos, que no te busco, que no te pienso. Pero siempre recuerdo que fue tu decisión. Tú decidiste abandonarnos. A mamá, a Julia y a mí. Tu pequeña Julia ya ni te recuerda. Mamá te odia. Yo no puedo odiarte. Te veo aún en el parque, columpiándome todos los domingos. Te veo recogiéndome de la escuela. Te veo protegiéndome de aquellos niños que querían quitarme la muñeca. Te veo por todas partes. Pero ya no estás en ninguna. ¿Dónde estás, papá? ¿No piensas volver?

Mamá dice que hay que pasar página. Yo no quiero. Quiero que regreses, que todo vuelva a ser como antes, que me despiertes siempre a las ocho en punto diciéndome aquello de: "buenos días, princesa, el mundo te espera". Ahora soy yo la que espera, y espera, y espera. La que se engaña diciéndose: "mañana, quizás mañana...". Ahora ya sé que las cosas pueden cambiar de un día para otro. Estabas. Ya no estás.

ELLOS

Pero, princesa, no te lo tomes así. Las cosas son muy complicadas en la vida de los adultos. Ya lo verás. Te querré siempre. Y a tu hermana. Pero no podía aguantar más. Tenía que huir. Algun día lo comprenderás. A veces, la magia desaparece y no vale la pena seguir. Sé que tu madre me odia, pero solo ella sabe lo que ocurrió en realidad. Solo ella.

Os digo que paséis página, pero sé que no es fácil. No quiero que le odiéis ni que os olvidéis de él. Quiero que salgamos adelante, que empecemos una nueva vida, juntas, las tres. Tendrás que ayudarme a cuidar de tu hermana. Y tendrás que aprender a cuidarte sola. Lo siento. Sé fuerte. Ya verás cómo volveremos a ser felices.

NOSOTRAS

Julia, no me molestes ahora, que estoy haciendo los deberes. ¿Qué quieres, pesada? ¿Qué quién era ese señor que estaba siempre en casa? ¿Te refieres a papá? ¿Cómo que no? ¿De qué otro señor estás hablando?

En mis sueños

Joana Lligoña ♦ 3r B ♦ Accèssit

Si yo viviera en un árbol, viviría en un Naranjo, para así tener una de mis frutas favoritas al alcance. Lo que me encantaría sería tener también árboles cerca de la zona que dieran otros frutos y cada día poder escalarlos y comérmelos, aunque en mi casita tendría una despensa, por si acaso. Por las mañanas me despertaría lo suficientemente temprano como para ver la salida del sol desde lo alto de mi árbol. Cuando ya hubiese amanecido, bajaría a bañarme al pequeño río y contemplaría durante horas los peces, los cangrejitos, las piedras que sin excepción se me clavarían a los pies, la transparencia del agua, la frescura que se apoderaría de mi cuerpo, lo plácida que es la vida. Para secarme iría a dar un paseo por los alrededores, sin pausa pero sin prisa, simplemente observando, viviendo. Mientras estuviera caminando, no dejaría escapar ni medio detalle de todo lo que mis sentidos me permitieran sentir; notaría cómo poco a poco las gotitas de agua se secarían con el calor, dejando sobre mi piel una frescura seca; respiraría hondo, sin miedo, dejando que la esencia de la vida se apoderara de mis pulmones; mis pupilas se negarían a cerrarse, queriendo ver todos y cada uno de los colores que la naturaleza les regalaría; callaría; callaría para poder concentrarme en el ruido de las ramitas rompiéndose bajo mis pasos y en el canto interminable de los pájaros. Otra vez vería el sol detrás de la montaña, esta vez para desaparecer, y volvería a mi cabaña, donde me estarían esperando un gorrión, un periquito y quizás una ardilla. Guardaría todas las ramas, piedras y frutos que hubiese recolectado durante el día, en el desván. Seguidamente me tumbaría en el colchón que estaría situado delante de una misteriosa ventana, a través de la cual, desde mi posición, se podría apreciar una amplia panorámica del bosque; pero que no se podría ver desde fuera. Y así, escuchando el pío-pío aleatorio de las aves, el flujo del agua, la brisa fantasmal y contando estrellas; me dormiría.

nom **Joana Lligoña**

curs **3rB**

pseudònim **Sol de Mercuri**

premi **Accèssit**

Muchas gracias, Biel

Edda Guasch ♦ 3r C ♦ Accèssit

Barcelona, 14 marzo de 2016.

A ti, Biel:

Seguramente nunca llegarás a leer esto, porque nunca tendrá el valor para enviártelo... pero ahí va.

Podemos culpar al destino y decir que ha sido él quien ha decidido separar nuestros caminos; pero también me gustaría darle las gracias por habernos unido en su momento.

Finjo que estoy bien y que no me duele verte sonreír con otras personas; pero es mirarte a los ojos y veo reflejados en ellos esa pasión, ese amor y esa felicidad que se reflejaban en mí en aquellos tiempos. Ahora se me corta la respiración cada vez que te pienso. Y si me preguntan que cómo lo llevo, inmediatamente respondo que estoy bien y que ya te he olvidado, cuando por dentro no hago más que llorar y pedir desesperadamente tu ayuda.

Qué lindo era poder despertarme a tu lado, mirarte, sonreírte, besarte y achucharte con todas mis fuerzas, en cambio qué triste es despertarme desde que no estamos juntos.

Sé que será difícil para mí; pero hoy tengo la esperanza de que algún día desaparezcas de mi mente. Mañana no querré recuperar tu amor, ni tu amistad, ni querré mantener todos los recuerdos. Sólo quiero poder mirarte a los ojos y no sentir ningún escalofrío recorrer mi piel.

No imaginas las ganas que tengo de enviarte besos y abrazos, Raquel.

PD. Creo que aún te quiero y por eso no quiero que leas esto.

Sevilla, 23 abril de 2018.

Querido Biel:

¿Cómo estás? ¿Cómo va todo? No sé muy bien cómo debería empezar esta carta...

Ayer vi tu solicitud de amistad en facebook y me acordé de todo lo que vivimos juntos... me acordé de aquel día en el parque donde nos estuvimos tirando por aquel tobogán, durante horas y horas como dos niños pequeños que no tienen ninguna preocupación; me acordé de cuando fuimos al cine a ver aquella película que tanto te gustaba y que yo no sabía ni cómo se llamaba, y siento decirte que hoy tampoco sé cómo se llama; me acordé de la vez que cocinamos aquel pastel de chocolate y acabamos haciendo una guerra de comida en la cocina; me acordé de la forma en la que me mirabas cada día; me acordé de cómo cantábamos con todas nuestras fuerzas en el coche, cuando sonaba nuestra canción favorita... pero desgraciadamente también me acordé de lo difícil que fue olvidarte y lo mal que lo pasé. Entonces pienso en lo poderoso que puede ser el tiempo. Han sido un par de años increíbles, donde he viajado, aprendido, estudiado, he hecho nuevos y buenos amigos, me he mudado a Sevilla... todo gracias a ti, gracias a que el destino separó nuestros caminos, igual que en su momento también los unió, así que muchas gracias, Biel.

Besos,
Raquel.

10:37

Aina Verd ◆ 3r A ◆ Primer Premi

Yo, sola, estaba allí dentro desde hacía un buen rato, o un mucho tiempo; no sabía cuántas horas o meses o años llevaba allí encerrada; no sabía ni si había nacido allí o si me habían secuestrado y encerrado. Pero, lo que sí sabía era que todo estaba oscuro, de un color negro; pero si mirabas fijamente podías comprobar que en verdad todo era de un color rojizo, un tono similar al rojo de la sangre.

En general todo estaba en silencio, solo de vez en cuando se oía un ruido muy característico, similar al típico ruido que sale de tu estómago cuando tienes hambre, ese ruido que te indica que es hora de comer algo.

Tampoco había muchas cosas a mi alrededor, solo una masa viscosa con una textura similar a la de un *slime*, de un color amarillento transparente que lo único que hacía era impedirme muchos movimientos y protegerme en caso de querer tirarme contra las paredes.

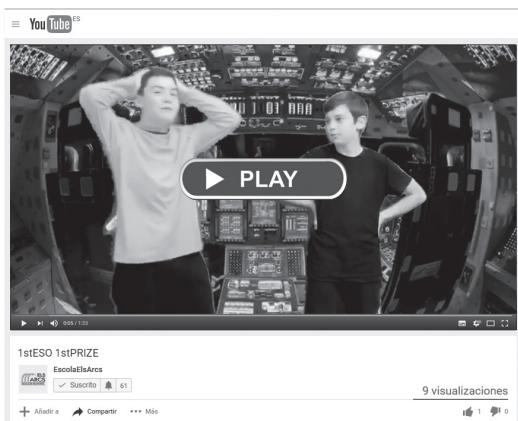
Yo, que tenía la sensación de que ni respiraba y que hacía meses que no me alimentaba, estaba muerta de miedo. ¿Qué pasaba allí? ¿Qué era aquella situación insólita?, no entendía nada; pero nada de nada. Incluso me podía poner a llorar del miedo.

Hasta que pasó eso. Vi una luz al fondo. Al fondo de aquella cueva, o lo que fuera, había una luz. Todo pasó lentamente. La masa viscosa me iba desplazando hasta el final del túnel. Y, rápidamente, la mano de un gigante enorme me cogió; pero yo no pude ver nada porque la luz me deslumbró. No sabía qué quería; pero me empezó a dar pequeños golpes y yo lo único que podía hacer era llorar. Entre mis llantos escuché una agradable voz que le decía a alguien: "Hora de nacimiento, 10:37 de la mañana".

nom **Aina Verd**curs **3rA**pseudònim **22:44**premi **Primer Premi**

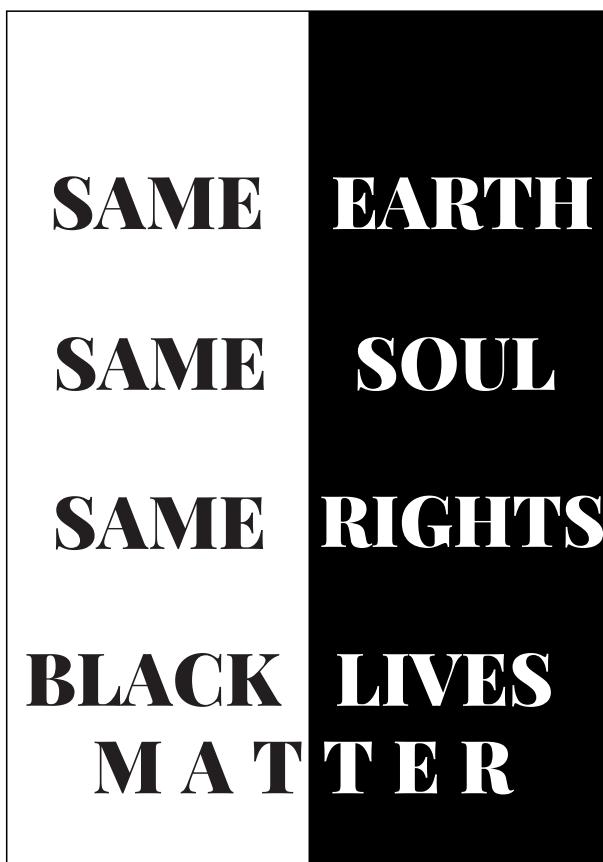
1st ESO

Thomas McColl, Gabriel Formoso, Pau Segarra, Fèlix Arnaud

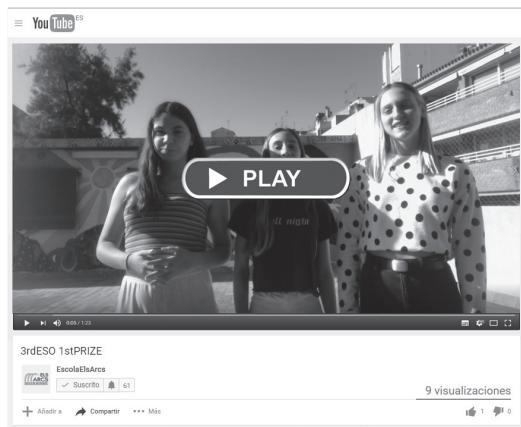
2nd ESO

Joan Àlvarez

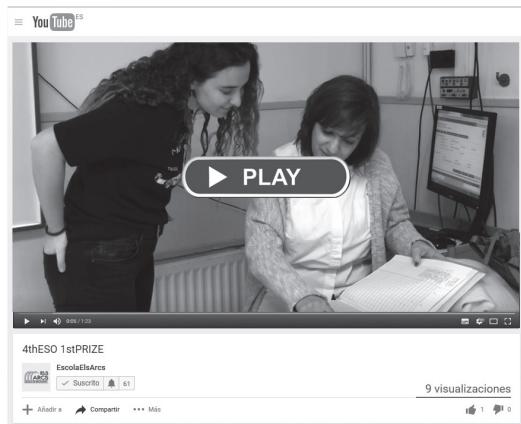
3rd ESO

Jana Font, Anna Ribera, Mariona Grau

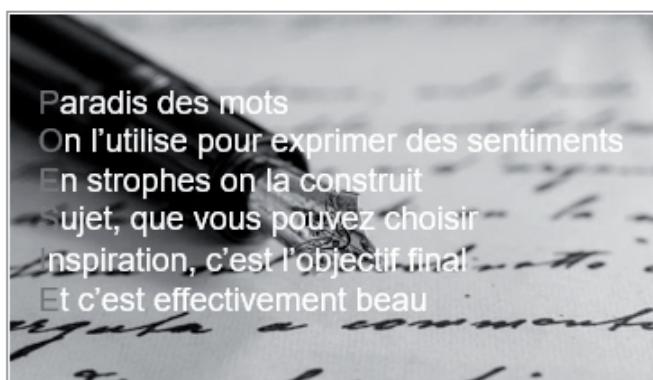
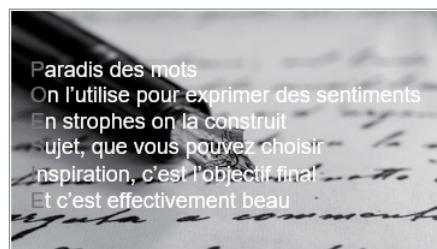
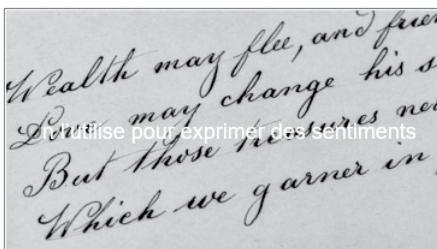
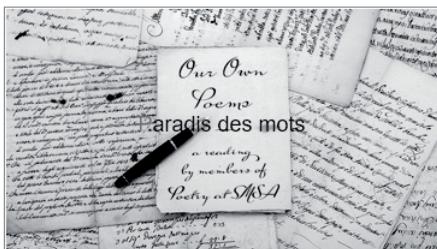

4th ESO

Ariadna Cunill, Carolina Blanch, Marta Sarquella

Catégorie ACROSTICHE

◇◇◇◇◇◇◇◇

uteur **Alina Liberman**
cours **1rB**
titre **Poésie**
prix **Primer Premi**

Catégorie ACROSTICHE

Acrostiche

Alex Blinder Ros 1rB

Ne prononce pas le “s” final au pluriel

FRANÇAIS

Ça “^”, c'est l'accent circonflexe

Fraternité, égalité et liberté

Allons enfants de la patrie, le jour de gloire est arrivé, ...

Rectifie les nombres de plus de soixante

Il y a: Paris, Bruxelles, Berne, ...

Avec des croissants, du fromage, une baguette, ...

Suisse, France, Belgique, Québec, ...

FRANÇAIS

Fraternité, égalité et liberté

Rectifie les nombres de plus de soixante

Avec des croissants, du fromage, une baguette, ...

Ne prononce pas le “s” final au pluriel

Ça “^”, c'est l'accent circonflexe

Allons enfants de la patrie, le jour de gloire est arrivé, ...

Il y a: Paris, Bruxelles, Berne, ...

Suisse, France, Belgique, Québec, ...

uteur **Alex Blinder**
cours **1rB**
titre **Français**
prix **AccèsSit**

Catégorie RECETTE SPIRITUELLE

◇◇◇◇◇◇◇◇

auteur **Cecília Gaya**
titre **Gâteau féministe**
prix **Primer Premi**

◇◇◇◇◇◇◇◇

auteur **Judit Moreu, Jana Franco, Sílvia Ventura**
titre **Comment prendre soin des chiens**
prix **AccèsSit**

Catégorie MA VIE EN DESSIN

◇◇◇◇◇◇◇◇

auteur **Nian Clries**
titre **Ma vie en dessin**
prix **Primer Premi**

Catégorie RÉCIT

Nous sommes nés, nous sommes de jeunes enfants, innocents. Notre premier sourire, nos premiers pleurs. Nous avons commencé un long chemin, courageux, mais avec peur. Rien ne sera facile, mais nous ne le savons toujours pas. Tout est nouveau, inconnu. Vivre. Nous vivons, nous ne sommes plus des enfants. Nous commençons à poser des questions sans répondre, nous commençons à sentir des émotions. Sans nous en rendre compte, nous nous sentons coupables, nous tombons amoureux. Nous découvrons ce qui nous distingue des autres et nous apprenons peu à peu à profiter de la vie à notre manière. Vivre. Nous mourons, nous sommes un souvenir, beau mais triste. Le destin nous a amené à la fin de notre voyage. Nous ne sentons rien, pas d'amour, pas de douleur, pas de joie. Nous ne verrons plus tous ceux qui nous ont aimés, mais nous savons qu'on va leur manquer. Vivre.

◇◇◇◇◇◇◇◇

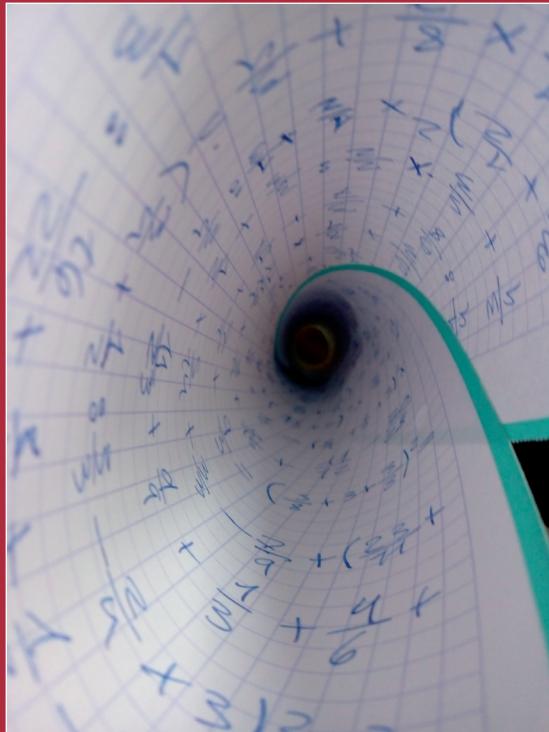
auteur **Eulàlia Estrada**
titre **Vivre**
prix **Primer Premi**

Catégorie L'ARBRE DE MA VIE

auteur **Alejandra Gual**
titre **L'arbre de ma vie**
prix **Primer Premi**

Fotografia matemàtica

CATEGORIA 1r CICLE

Primer Premi · Remolí de fraccions

Pau Luque · 1rB

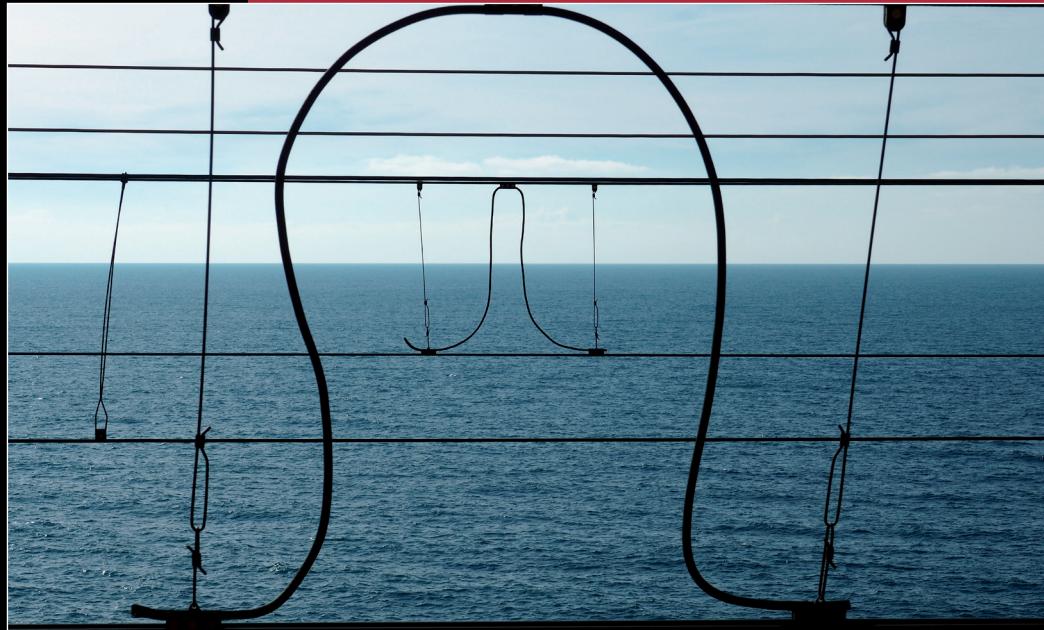

CATEGORIA 1r CICLE

Accésit · 3³∞

Júlia Vázquez · 1rC

Fotografia matemàtica

CATEGORIA 2n CICLE

Primer Premi · Funcions marines

Marc Farreras · 3rB

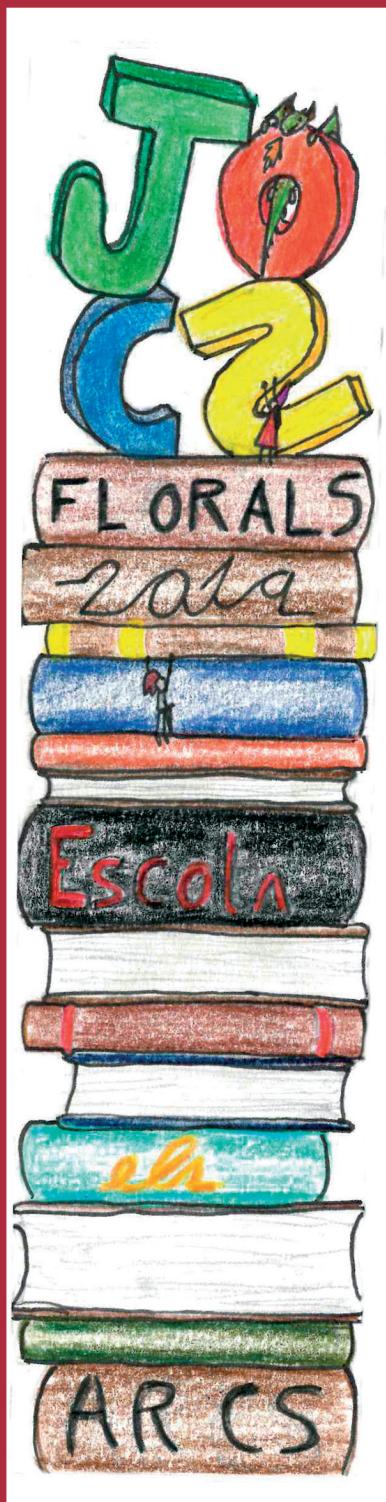

CATEGORIA 2n CICLE

Accèssit · Simetria aquàtica

Flors Ollé · 3rB

Punts de llibre

Premi
Punts de llibre · 2n C
Ian Bowen

Premi
Punts de llibre · 2n C
Marc Fabregat

Guanyadors Jocs Florals 2019

www.elsarcs.cat

**ELS
ARCS**
ESCOLA DE SECUNDÀRIA

C/Copèrnic 34-40
08021 Barcelona
Telèfon 93 201 45 98
Fax 93 414 46 39
a/e: escola@elsarcs.cat